

шатъ буйния приливъ на въпроси и отговори, които извираха отъ устнитѣ имъ.

— Вѣрно ли е, че само заради менъ си дошелъ на лова? — попита за стотенъ пѣтъ галено Белослава. Подъ свѣтлинитѣ на боринитѣ, едритѣ ѝ черни очи загадъчно сияеха срѣдъ трептящата игра на миглитѣ.

— Вѣрно е. Само за да те видя... Толкова отдавна не се бѣхме срѣщали... Помнишъ ли кога се видѣхме за последенъ пѣтъ? Миналата есень, на празника на Свети Димитъръ! Вѣрно ли е, че майка ти пакъ ще се върне въ Карвуна?

— Нали ти казахъ, че тя дойде само защото азъ много ѝ се молихъ, ала щомъ си уреди работитѣ въ Търновъ, пакъ ще си отидемъ! Използувахме царскитѣ милости, за да подредимъ имотитѣ си тука...

— А защо ѝ се моли толкова да дойдешъ въ Търновъ? За кого ти бѣше мѣчно тукъ?

Той приближи коня си къмъ нейния. Посегна, улови ржката ѝ.

— Белославо! Утре ще дойда да говоря съ майка ти. Ти нѣма вече да се върнешъ въ Карвуна, при Понта... Ще те заведе при моята майка, въ бащинитѣ кули край Камчия... Значи довиждане, до утре!

Белослава гиздаво дигна рамене. Наведе очи, потупа коня си по темето, по лебедовата шия.

— А защо утре? Нѣма ли да се видимъ довечера въ палата?

— Вие ще ходите ли? — попита очуденъ младежътъ.

— Мама не. Макаръ, че траурътъ ни изтече. Ала азъ, защо да не отида... Всички ще отидатъ... Защо не... А ти?

Добромиръ сви вежди. Въздъхна.

— Азъ нѣма да дойда, Белославо.

Момичето сви устни, глезено му се закани съ прѣстъ.

— Не ставай смѣшенъ... Съ това нищо нѣма да покажешъ... Ето и Драгонови ще отидатъ, Дейкови, Шишмановци... Нима тѣ сж Борилови люде? И пакъ... Ще те чакамъ.